

Daf Hayomai Michnayot

Dans un an, vous aurez terminé l'ensemble des traités de la Michna

י"א סיון

משניות מבוארות

כגון אם אמר שור זה עולה, ואחר כך הקרימו, אומדני כמה אדם רוצה לתן בשור זה להעלותו עולה, שאינו רשאי פרוש שאינו חיוב כה. הבכור בין תמים בין בעל מום ממרימין אותו. כיצד פודין אותו, והלא בכור בין כך שיש להכהן, הפודין אומדני כמה אדם רוצה לתן

שור זה עולה, אומדים כמה אדם רוצה לתן בשור זה להעלותו עולה שאינו רשאי. הבכור, בין תמים בין בעל מום, מחרמימין אותו. כיצד פודין אותו, (הפודין) אומדים כמה אדם רוצה לתן בככור זה לתנו לבן בתו או לבן אחותו. רבי ישמעאל אומר, כתוב אהד אומר תקדיש, וכתוב אהד אומר אל תקדיש. אי אפשר לומר תקדיש שכבר נאמר אל תקדיש, ואי אפשר לומר אל תקדיש שכבר נאמר תקדיש, ואי אפשר לומר אל תקדיש שכבר נאמר תקדיש, אמר מעתה מקדישו אתה הקדש עליו להעלותו בדמים שיהיה טובת הנאה להקדש, הרינו כמה אדם רוצה לתן בו להעלותו עולה שאינו חיוב כה. כדי לעשות דורון להקדש ברוך הוא, ואין אתה מקדישו הקדש מזהב. שאין שם רוב אחר חל עליו, ורובן סביריה לוד שקאל תקדיש הוא שאם מתפיסו לשם זבח אחר, עובר בלאו. ומה כשתב תקדיש אתי שפוגעה להקדישו ולומר זה קודש להבכרה. ולככור ילפי מלך חרם קדעילעל.

פרק ט אמר הפלוטוס: פרק זה לא שך להדגיש. אמר אבב הקדש שדה הבית עם דיני המזבח שדה. ודיון זה אינו טהר רב בזמן שהיובל טהר. כתוב בתורה (ויקרא כה טו) מבכור שדה אהיה: כי ימוך אחיד ומכר מאחזתו וכא נאילו הקרב אליו ונאל את ממכר אחיו. ולמני זה (שם טו) כתוב: "ממספר שנים אחר היובל תקנה מאת עמיתך". מזה למדו חכמים שצריך שתהא מניה לו שמי שנים. ואחרי שמי שנים ונאלה בעל כרחו דלוקה, ומחשב לפנים. כגון אם מכר לו שלשים שנה לפני היובל בעלשם סלע כשנאלה טאל כל שנה סלע. **א** המוכר את שדוה בשעת היובל, הרינו בזמן שיהיה היובל טהר, אינו מתר לגאל פחות משתי שנים, ואפילו נתקרה לוקח את שמועין לו, דכתבי (שם טו) "במספר שנים אחר היובל תקנה". למדנו מזה שצריך שתהיה קניהו של שתי שנים, ובמקרה לפני זה עובר בעשה, וזם מוכר עובר בעשה. שנאמר (שם) "במספר שני תבואת ימך לך". היתה שנת שדיון או וירוקה, שלא היה תבואות בשדה, או שנת השביעית שאסורה בהריעה ובזריעה, אינה עולה לו מן המזון שמי שנים, דכתבי (שם) "שני תבואות", שתי שנים הראוין לתבואה תשקה כדי הלוקח, אכל אם הלוקח קרה, שתרשה ולא ורעה, או הוכייה שהייתה בור, רבי עשה בן אפילו חרישה. עולה לו מן המזון, דאידוה דאפסיד אנפשיה. רבי אליעזר אומר מקרה לו לפני ראש השנה והיא מלאה פרות, הרי זה אוכל ממנה שלש תבואות לשתי שנים. אותה תבואה העומדת בה, ועוד שתי שנים בשתי השנים שתעמד בידו, דכתבי (שם) "שני תבואות ימך לך". שמי שנתו על תבואת השנים, דהיי: יכול לבכר מספר שנים או מספר תבואות, ודרך זה גם תבא קטא מודך. **ב** (מקרה בעל השדה לראשון במנה במנאה זו, ומכר הראשון לשני במתמים, אינו מחשב הניו כשהמוכר בא

לפדותה, אינו מחשב אלא עם הראשון, שנאמר (ויקרא כה טו) "לאיש אשר מכר לו, ומכרה לפי מה שמכרה לראשון, ואותו חשבון יקנה לו כל שנה שאכל, ואם מכרה לראשון במתמים, ומכר הראשון לשני במנה, אינו מחשב אלא עם האחרון, שנאמר (שם) "לאיש", ופרשו לאיש אשר בתוכה. סוהיה יכול לכתב לאשר בתוכה, וכתב לאיש, שפרשו אדון, והניו בעל השדה, דככל מקום דרשינו לקלאי לבעל השדה, דילפינו גאלה דבשדה אהדוה, דכתבי (שם טו) "ומצא כדי גאלתו", מנאלה דעבד עברי, דכתבי (שם טו) "ונאלה תהיה לו", מה הבעל דעברי ליקבל אף בשדה אהדוה וכתב לו, ואם שדה זה שהיה ברווח מקום ויגאל בכרוב, ויגאל שדה שהוא קרוב לו, וכן לא ימכר ברע שדה שהיא רעה לו, ויגאל שדה שיהיה רעה לו, וכן לא ימכר ברע שדה שהיא יפה לו, לא ילה כסף מאחזים ויגאל, דכתבי (שם טו) "והשיקה ידו" הניו מעצמו, ומצא כדי שאל היה מצוי לו עד עתה, פרט למכר שדה על מנת לגאל, שהשדה היתה מצויה בידו עד עתה, ולא יגאל לחצאי. דכתבי "כדי וגאלתו" אינו גואל לחצאין, והקדש מתר בכלל. המקדיש שדוה מתר למכר ונאל לא ללות וכן גואל לחצאין. זה חזר בהדיט מבהקדש. הרי המוכר בית בבתי ערי חומה, הרי גואל בית וגואל כל שנים עשר חדש, דכתבי (ויקרא כה טו) "והיתה גאלתו עד תם שנת ממכרו". הרי זה כמין רבית, שמועיו לו שמינו ויאונו ממנה בלום עבור השכירות, ומצא שמשמשם בביתו בשכר שהמתין לו על מעותיו, ואינה רבית מנורה, דרבית גמורה הוא עד ידו ולאן, ושאז ודאי בני לידו רבית, וכאן אם לא יגאלנה, יבוא לידו רבית. מת המוכר אינו בלו, אם ירצה, ויזקק תוך השנה. וכן יכול הלוקח יגאל המוכר מיד בנו של לוקח. אוי מונה לו שנה אלא משעה שמכר לו, ואם המוכר לראשון שפוגעה בניסין מקרה כפי לשינו השנה נגמרת בניסין, דכל הוכות שיהיה לראשון מזה לשני,

פרק ט א המוכר את שדהו בשעת היובל, אינו מתר לגאל פחות משתי שנים, שנאמר (ויקרא כה טו) "במספר שני תבואת ימך לך". היתה שנת שדיון או שביעית, אינה עולה לו מן המזון. קרה או הוכייה, עולה לו מן המזון. רבי אלעזר אומר, מקרה לו לפני ראש השנה והיא מלאה פרות, הרי זה אוכל ממנה שלש תבואות לשתי שנים: **א** מקרה לראשון בכמה, ומכר הראשון לשני במתמים, אינו מחשב אלא עם הראשון, שנאמר (ויקרא כה טו) "לאיש אשר מכר לו. מקרה לראשון במתמים, ומכר הראשון לשני במנה, אינו מחשב אלא עם האחרון, שנאמר (שם) "לאיש, לאיש אשר בתוכה. לא ימכור ברווח ויגאל בכרוב, ברע ויגאל בפיפה, לא ילוה ויגאל, ולא יגאל לחצאים. וההקדש מתר בכלל. זה חזר בהדיט מבהקדש: **ג** המוכר בית בבתי ערי חומה, הרי זה גואל ביתו, וגואל כל שנים עשר חדש, הרי זה חזר מניו רבית ואינה רבית, המוכר יגאל בנו. מת הלוקח, יגאל מיד בנו. אינו מונה לו שנה אלא משעה שמכר לו, שנאמר (שם) "עד מלאת לו שנה (תמימה). וכשהוא אומר תמימה, להביא חדש העבור. רבי אומר, יתן לו שנה ועבורה: **ד** הגיע יום שנים עשר חדש ולא נגאל, היה חלוט לו, אהד הלוקח ויגאל ויחזר ויחזר, שנאמר לו צמימות. בראשונה היה נטמן יום שנים עשר חדש שיהיה חלוט לו, התקין ושלח (הקוץ). שיהיה חולש את מעותיו בלשוקה, ויהא שובר את הדלת ונגננס. אימתי שירצה הלה, יבוא ויטול את מעותיו:

שנאמר (שם טו) "עד מלאת לו שנה תמורה", לו משמע לזה שיהיה שלו, וכשהוא אומר תמימה להביא חדש העבור, שאם היה בקנה זו שני אדמים, יש לו זמן שלשה עשר חדש. רבי אומר יתן לו שנה ועבורה. הניו ימים כמנין ימות החקמה, שימות החקמה הם שלש מאות ששים וחמש, והם שנים עשר חדש ועוד י"א יום (ראה במנחת ספוס החקמה: שלש מאות ששים וחמש ימות החקמה). **ד** הגיע יום שנים עשר חדש ולא נגאל, היה הבית חלוט לו סלוקה. אחד הלוקח ואחד שנתן לו מתנה אפילו נתן השדה במתנה, אם ירצה לגאל תוך שנה יוכל לגאל, שנאמר (שם) "לצמימות", סוהיה יכול לכתב לצמיית, וכתוב לצמימות. בראשונה היה הלוקח נטמן יום שנים עשר חדש היה ביטם האחרון, כדי שיהיה חלוט לו, התקן הלל כשהיה חולש את מעותיו בלשוקה, שיהא משיל הקמות בלשכת בניקון. והיא שובר את הדלת של הבית שמכר ונגננס, אימתי שירצה הלה מתי שירצה הקונה, יבוא ויטל את מעותיו מן הלשקה, (במירט) דפקדוק בית דין הפקר.

משניות מבוארות

י"א סיון

ח כל מקום שהוא לפנים מן החומה, כגון בתי הדין שעושין שם שמן, דכתבי (שם טו) "אשר בעיר" לרבות כל שבחוץ העיר. חוץ מן השדות הנטן אפילו שדות שאינן ראוין לזריעה, כגון קרקע של סלעים שעומד לכנון, כיון שהם שדות אחר בכלל בית.

רבי אומר אף השדות, שאינן ראוין לזריעה, דינו כבית. בית הכניו בחומה, ובי והודה אומר אינו כבתי ערי חומה, ואינו נחלט לטוח שנה. רבי שמואל אומר תכל לחוץ היא חומתו ודיון בבתי ערי חומה. וישנים מקרא אהד דרשה, דכתבי ביהושע (כו טו) "כמרגלים שקאו לבית חוב, ואתוירם כחבל בעד החלון פי ביתה" בקרי חומתו ויחומה היא וישבת", רבי שמואל דרשי בחומה, הניו בעיר חומה, ורבי יהודה דרשי בחומה ולא בעיר חומה. **א** עיר שגגותיה חומה, בעיר חומה. **ב** אינה קהיפה חומה, אלא בני הבנינים שצמודים אחד לשני, והבנינים היו לה לחומה, אינה כבתי ערי חומה, דכתבי (ויקרא כה טו) "חומה", וכן שגגותיה חומה. ושאנה מקפת חומה מיוחדת והושע בו טו, אינה כבתי ערי חומה, דכתבי (שם) "אשר לו חומה" מלא ביהו, דכשמע לו שמועט לא, הניו אם היה לו בימות והושע בו טו, דינו כבתי ערי חומה, ואף על פי שאין לו עתה, אם היה לו בימות והושע בו טו, אף על פי שיש לו עתה, אין דינו כבתי ערי חומה, ואלו הן בתי ערי חומה, שלש שדות של שני ערי חומה, שכל חצר י שני בתיים, מקפות חומה מיוחדת והושע בו טו, כגון קצרה הישנה של צפורים, שם עיר קטנה שהיתה מחוץ לצפורי, וחקרה של גוש חלב, ויחפת הישנה, ומגאל, ודודו, וחרדי, ואנו, וירושלם, וכן פירא בהו, דכל הני דחשיב במתניתין, הני יודיעים שהיו מקפות חומה מיוחדת והושע בו טו, וירושלם דחשיב לתבא דאמר לא נתחלקה וירושלם לשבטים, צריך למנר שני וירושלם, ולא דהלא בירושלם לא נחלט הבית, כיון שלא נתחלקה לשבטים. הנהו בתורה (שם טו) "בתי החצרים אשר אין להם חומה סביב על שדה הארץ יחשב. נאלה הנהו לו ויוביל יבאי". **ז** בתי החצרים יצרות שאין להם חומה סביב, ותמים להם כן היתה שבבתי ערי חומה, וכן היתה שבשדות נגאלין מיד, שיש להם גאלה מיד ואין צריך להשתוות שתי שנים, דכתבי "ונאלה תהיה לו", משמע מיד ונגאלו אם ירצה, והניו כמו בתי ערי חומה, שנגאלו כל שנים עשר חדש, ונגאלו כל שנים עשר חדש כבתיים, וינאיים ביובל ובגרעונו כסף, דכתבי (שם טו) "על שדה הארץ יחשב וגוי ויוביל יבאי", כבתיים, פרשו, שני שאין להם אלא שתי חצרות, אף על פי ששקפין חומה מיוחדת והושע בו טו, הרי אלו כבתי ערי חומה, דילפינו ממפל הלשון, דכתבי (שם) "בתי החצרים", למה נאמר (שם) "אשר אין להם חומה", אף על פי ששקפין חומה מיוחדת והושע בו טו נון ליהם חומה הרי אלו כבתי חצרים כמי שאין להם

משניות מבוארות

חומה. בעיר הלויים דין אחר להם. דכתבי (שם טו) "נאלה עולם תהיה ללויים", שגואלים עולמם, ואינו נחלט בסוף שנה. **ח** ישראל שירש בית בעיר חומה מאת אבי אמו ולי, אינו גואל פסגה הנה, פרוש, אינו גואל כלום, דכתבי (שם טו) "ונאלה תהיה ללויים", אלא גואל פסגה הנה, כישראל שהיא נחלטת בסוף שנה.

ז כל שהוא לפנים מן החומה, הרי הוא כבתי ערי חומה, חוץ מן השדות. רבי מאיר אומר, אף השדות. בית הכניו בחומה, רבי יהודה אומר, אינו כבתי ערי חומה. רבי שמעון אומר, כתל החיצון היא חומתו: **ו** עיר שגגותיה חומתה, ושאניה מקפת חומה מימות יהושע בן נון, אינה כבתי ערי חומה, ואלו הן בתי ערי חומה, שלש חצרות של שני שני בתיים מקפות חומה מימות יהושע בן נון, כגון קצרה הישנה של צפורים, וחקרה של גוש חלב, ויחפת הישנה, ונגאל, ודודו, וחרדי, ואנו, וירושלם, וכן פירא בהו: **ז** בתי החצרים, ונחמים להם כח היתה שבבתי ערי חומה וכן היתה שבשדות, נגאלין, ונגאלין) מיד, ונגאלין כל שנים עשר חדש כבתיים, וינאיים ביובל ובגרעונו כסף כשדות. ואלו הן בתי חצרים, שתי חצרות של שני שני בתיים, אף על פי שמקפין חומה מימות יהושע בן נון, הרי אלו כבתי חצרים: **ח** ישראל שירש אבי אמו לוי, אינו גואל פסגה הנה, וכן על פי שירש אמו אבי אמו ישראל, אינו גואל פסגה הנה, שנאמר (ויקרא כה טו) "כי בתי ערי הלויים, בני עיר הלוויים, ויבגרי בעיר הלוויים. אין עושים שדה מגרש ולא מגרש שדה, ולא מגרש עיר ולא עיר מגרש. אמר רבי אלעזר, כמה דברים אמורים, בעיר הלוויים. אבל בעיר ישראל, עושים שדה מגרש ולא מגרש שדה, מגרש עיר ולא עיר מגרש, כדי שלא יחריבו את עיר ישראל, וכן שאל יחריבו הארץ. הכהנים והלויים מוכרין לעולם אפילו פחות משני שנים סמוך ליובל, ונאילו לעולם, אם בתי ערי חומה מקרה ונאילו אפילו אחר השנה, ואם שדה מקרה, ונאילו למקדוה שנה תוך שני שנים, שנאמר (ויקרא כה טו) "נאלה עולם תהיה ללויים" וכהניו נמי בני עיר הנה או יבא טוב ברגע או רע בטוב ואם חזר ימיר בהמה בבמה ותיק הוא ומתורו יתקד ערש", וכיניו היא התורה, שאמר בעל הקרבן על בהמת חלוץ שיש לו, הרי זו תחת זו חלוץ הקדש. **א** הכל ממירין אהד אנשים ואחד נשים אם התקסו בהמת חלוץ תחת בהמת הקדש בין איש ובין אישה וחקפת התמורה קדשה על פינה, ונמי תכל דאפילו יורש עושה תמורה, לא בא התקא למר לך שאדם ירשא לתמיר והלא כתיב (שם) "ולא ימיר" אלא לומר שאם המיר מומך דהניו תנפס בקדשת הקדש, וסופא את הארבעים לוקה מלקות על לאו דלא ימיר, ואף על פי שהוא לאו שאין בו מעשה, ואין לוקח על לאו שאין בו מעשה, קומא חן דשלשה דברים אף על פי שהיו לאוין שאין בהם מעשה אין עליהן, ואלו הן: שביעה, ותמורה ומקלל את חברו בשם. הכהנים מקפין את שללם קרבנות הפריש הכהן להקריב, אם ממיר עושה תמורה, וישראל ממירין את שללן, אין הכהנים ממירין לא בחסאת ולא באנשים שנתן לו ישראל, שאין לו חלק בבשר אלא לאחר הקטרות אמרין, ולא בככור שנתן לו ישראל.

משפחת תמורה

פרק א הכל ממירין, אהד אנשים ואחד נשים. לא שאדם רשאי להמיר, אלא, שאם הורירו, מומך, וסופא את הארבעים. הכהנים ממירים את שללם, וישראל ממירים את שללם. אין הכהנים ממירין לא בחסאת ולא בככור.

פרק א כתוב בתורה (ויקרא כו טו) "לא יחליפנו ולא ימיר את טוב ברגע או רע בטוב ואם חזר ימיר בהמה בבמה ותיק הוא ומתורו יתקד ערש", וכיניו היא התורה, שאמר בעל הקרבן על בהמת חלוץ שיש לו, הרי זו תחת זו חלוץ הקדש. **א** הכל ממירין אהד אנשים ואחד נשים אם התקסו בהמת חלוץ תחת בהמת הקדש בין איש ובין אישה וחקפת התמורה קדשה על פינה, ונמי תכל דאפילו יורש עושה תמורה, לא בא התקא למר לך שאדם ירשא לתמיר והלא כתיב (שם) "ולא ימיר" אלא לומר שאם המיר מומך דהניו תנפס בקדשת הקדש, וסופא את הארבעים לוקה מלקות על לאו דלא ימיר, ואף על פי שהוא לאו שאין בו מעשה, ואין לוקח על לאו שאין בו מעשה, קומא חן דשלשה דברים אף על פי שהיו לאוין שאין בהם מעשה אין עליהן, ואלו הן: שביעה, ותמורה ומקלל את חברו בשם. הכהנים מקפין את שללם קרבנות הפריש הכהן להקריב, אם ממיר עושה תמורה, וישראל ממירין את שללן, אין הכהנים ממירין לא בחסאת ולא באנשים שנתן לו ישראל, שאין לו חלק בבשר אלא לאחר הקטרות אמרין, ולא בככור שנתן לו ישראל.